

TIJD DER VERGETELHEID

Leesbaar voor volwassenen en kinderen vanaf 15 jaar

Deze paperback of E - publicatie mag door kinderen vanaf 15 jaar worden gelezen. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige, negationistische en of opruiende teksten in beschreven. De auteur wil wel waarschuwen dat sommige hoofdstukken sterk aangrijpend zijn door romantische pure Halloween horror met spoken en geesten, of soms zelfs de Dood als de huiveringwekkende figuur met de Zeis.

Niets in dit boek mag worden overgenomen, gekopieerd op gelijk welke mediadrager, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, hetzij gedigitaliseerd of op gelijk welke mogelijke manieren dan ook, zonder uitvoerige en schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

INHOUD

Bloedwraak van de Dood	9
Tijd der Vergetelheid.....	28
Verstoord Evenwicht.....	74
De Schreeuw van het verbrande Bloed.....	225
Schelde – slib van de Duisternis.....	269
Epiloog Wie is Remo Pideg?.....	412

BLOEDWRAAK VAN DE DOOD

Winter januari 2019...

Voor zover ik me kan herinneren tracht ik me uit deze smalle houten gevangenis te bevrijden met enkel mijn handen en nagels. Het waarom dat ik hierin opgesloten werd ontgaat me volledig. Kennelijk lijkt ik hier allang na te denken over de reden zonder de hoop het me ooit terug te kunnen memoriseren. Het enige wat ik weet is dat ik hier opgesloten zit in een kille pikzwarte duisternis. Ik heb hier nauwelijks enige bewegingsvrijheid en de totale duisternis belet me de omgeving in ogeschouw te kunnen nemen. Enkel het krassend gebonk en geschraap van mijn vingernagels verscheurde de totale stilte binnen in die vreselijke donkere gevangenis. Ik weet zelfs niet eens meer hoe ik heet. Het lijkt me al veel te lang geleden om het me goed te herinneren, laat staan waar ik me nu bevind. In een vergeten gevangenis? Dat lijkt me wel. Ik proef een afschuwelijke vochtige smaak van iets vies, korrelig en klefs in mijn mond. Ja... het smaakt bekend maar wat het is, ontgaat me op dit eigenste moment volledig. De hevige inspanningen van mijn handen en vingers vermoeien me mateloos... eindeloos en het ergste is dat ik me niet kan ontdoen van het gevoel dat het simpele ijdele hoop is. Ik ben zo moe... doodmoe... zo erg dat ik me niet kan verweren tegen die opkomende slaap vol verwarrende en huiveringwekkende dromen... Ik wil niet... ik wil niet... ik wi...

Zomer juli 1989...

“Juist, inderdaad, dat klopt!”, merkte Vincent op terwijl hij neerkeek op het uitgetikte testament die zijn notaris de stervende man liet lezen. Hij had hem tevens duidelijk gemaakt dat Vincent zijn echtgenote niet kon onterven, zelfs al leefde je gescheiden van tafel en bed, volgens de vigerende wetteksten. In principe was de stervende Vincent Kempnaers dat ook niet van plan, al stond het idee hem niet bijster aan. Die stomme wetten ook! Zou hij dan maar scheiden van

zijn echtgenote Sheena? Nope dat kon ook niet. Hij had haar zoon aangenomen en zijn naam gegeven. Sheena zou er niet mee akkoord gaan en bij een eventuele scheiding zou ze zijn ganse fortuin opeisen, op naam van haar zoon want zelf had Vincent geen familie meer. Bovendien was anno 1989 een wel omschreven reden om te scheiden noodzakelijk. Vincent was stervende en dat was absoluut geen scheidingsreden. Integendeel zelfs. Bovendien had Sheena nooit aanleiding gegeven voor een scheiding. Ze was een 'trouwe' echtgenote. Barst toch, meende Vincent boos...

Winter januari 2019...

Opnieuw wakker worden in die verdomde duisternis vervult me met woede en wanhoop. Ik proef dadelijk die weeïge natte en kleffe smaak in mijn mond. God... die smaak... wat was dat nu toch? Het is zo bekend maar ik kan er echt niet op komen wat het precies is. Alle verdere herinneringen zijn donker... te duister om enig "licht" te brengen in die smerige kleine gevangenis waar ik me nu bevind. Ik heb ontzettende dorst en ik wil drinken... drinken... en nog eens drinken. Het verlangen naar vocht is zo pijnlijk. Drinken om die kurkdroge, ruwe hard geworden lederen lap in mijn mond terug te bevochtigen. Nog steeds zie ik geen hand voor de ogen en me een ietsje kunnen bewegen is nauwelijks doenbaar. Ik weet niet eens of ik rechtsta dan wel op de grond lig. Ik heb hoegenaamd geen gevoel in mijn ganse lichaam. Wat is er toch aan de hand? Waarom ben ik hierin opgesloten? Wat is die kleine houten gevangenis? Ik weet het echt niet. Met de moed der diepe wanhoop hervat ik het schrapen, bonken en duwen om mijn gevangenis op te kunnen breken. Maar daar is die afgrijselijke vermoeidheid weer. Er tegen vechten heeft geen zin. God... wat ben ik zo moe... zo moe en de slaap ko...

Zomer juli 1989...

“Wat stel jij dan voor? Ik wil Sheena absoluut niet bevoordelen, liefst haar helemaal niets nalaten. Misschien dan mijn lievelingsasbak? Dat ding heeft geen

geldelijke waarde maar een voor mij wel een groot emotioneel belang.”, grommelde een woedende Vincent. De notaris keek bedenkelijk en richtte zijn blik op zijn cliënt. “Neen... het is een vrij moeilijke zaak, meneer Kempnaers. De wet werd onlangs veranderd op 7 maart 1988 en die is daarin heel duidelijk. U kunt haar dus evenmin afschepen met een voorwerp van nul en generlei waarde, zelfs al wordt er een grote emotionele waarde aan toegekend.”, repliceerde de notaris peinzend. Vincent keek zuur. Alweer die stomme nutteloze wetteksten! Het had geen naam! Ze zullen wel als wetsvoorstel ingediend geweest zijn door vrouwen politici. Die voelen zich steevast achteruit gesteld door mannen. Nog een geluk dat er weinig vrouwen politici zijn, meende Vincent Kempnaers. Hij had echter niet gemerkt dat zijn notaris een dun demonisch lachje op zijn lippen had...

Winter januari 2019...

Mijn bewustzijn keert terug. Is het nu dag... of nacht? In die donkere gevangenis kan ik dat absoluut niet uitmaken. Ik weet zelfs niet eens welke dag we zijn. Soms denk ik dat de ziekte Alzheimer zich van me meester heeft gemaakt en ik helemaal blind ben. Maar dan rest me de vraag... waarom zit ik in die kleine houten gevangenis? De dorst is nog steeds knagend... god... drinken, wat een deugd zal dat doen. Die kleffe korrelige smaak is overheersend en het vult zelfs mijn neus en oren. Vrijelijk ademen is hier onmogelijk. Er heerst hier een bedompte sfeer... een geur van rottende, beschimmelde planten. Dat is haast niet om uit te houden! Doch het laat me wel vermoeden dat ik ergens in een houten bak in een park (?) lig? Het deksel moet sowieso erg zwaar zijn omdat ik het met de beste wil van de wereld niet kan openen. Ja... jaja... ik kan voelen hoe mijn vingernagels eindelijk vat krijgt op het hout voor me... Ik kan mijn vingers al beter bewegen. Maar wat is dat nu? Zodra die verdomde opening groter geworden is, dringt die kleffe substantie dieper in mijn mond, bedekt en besmeurt mijn verhemelte en tong waardoor de dorst een nog grotere kwelling wordt. Het hout van mijn gevangenis begint te kraken. Ik voelde een diepe vreugde! Het geeft me vernieuwde hoop en moed om nog harder mijn best te doen... God... die vermaledijde slaap komt weer opzetten. Ik wil niet slapen en vecht er hard tegen. Het heeft totaal geen zin. De vermoeidheid overheerst mijn ganse lichaam. Ik heb geen schijn van kans om dit

gevecht te winnen. Slapen... opnieuw slapen... dat alleen kan me helpen die eindeloze diepe vermoeidheid te milderen. Dat voel ik tot in het diepst van mijn wezen en opnieuw vervlieden krachten tot de slaap de overhand krijgt waardoor ik alweer warrige en onbestemde dromen krijg. Ik wil niet slapen, ik wil niet dromen... ik wil alleen uit deze stinkende gevangenis... slapen... sla...

Zomer juli 1989...

“Moet het per se een valabele waarde hebben?”, wilde Vincent weten. De notaris knikte ernstig met een zuur lijkbiddersgezicht.

“En mijn stiefzoon Ronald? Dat stom joch is immers geen haar beter dan zijn moeder, zo mogelijk zelfs nog hebzuchtiger.”, Vincents humeur zakte stilaan diep onder het nulpunt. Daar had de notaris nog meer slecht nieuws op.

“Meneer, u heeft zelf geen nakomelingen. Uw eerste vrouw is weggelopen met een andere man. Vanuit die hoek hoeft u gelukkig geen aanspraken meer te verwachten. Maar u bent nu eenmaal getrouwd met mevrouw Sheena Laplace. Zij heeft een zoon die u weliswaar op haar verzoek, op wettelijke wijze tot uw enige zoon adopteerde en die draagt nu wettelijk gezien, uw naam. Hem kunt u dus zeker niet onterven. Verder heeft u nergens, maar dan ook nergens, middels mijn eigen onderzoekingen, familie en aan goede doelen wenst u evenmin iets te besteden. Natuurlijk kunt u een belangrijke som aan een goed doel schenken en dat kan mevrouw Laplace, noch uw zoon u niet afnemen. Maar u wil uw ganse fortuin geven aan uw politieke partij. Dat kan uiteraard maar daarvoor is de tijd te kort. De overheid werkt immers zeer traag bureaucratisch en u heeft mogelijks nog een kleine maand te leven. Doch misschien... heel misschien...”, grijnsde de notaris met een monkellachje...

Winter, januari 2019...

De droom brengt me geen moer vooruit. Ik voel mijn rechterhand tasten naar de vochtige substantie die hier alom tegenwoordig aanwezig is. Ik herinner me die geur en meer nog... ik herinner me de smaak maar kan me niet memoriseren wat

het juist is. Een nieuwe en hevige maar zwaar gedempte krak van mijn houten gevangenis doet mijn hoop hieruit te komen opveren. Ik voel blijheid maar tevens ook een melancholieke triestheid tegelijk. Ik probeer rond te kijken maar neem alleen die vreselijke inktzwarte duisternis waar die zijn weerga niet kent. Zelfs de duisternis op zichzelf lijkt me onzichtbaar. Ik zie de duisternis zelfs niet eens. Na volgehouden inspanningen kan ik eindelijk mijn linkerhand en arm geheel door het gekraakte gat van die vermaledijde houten gevangenis steken. Toch is er die taai, vochtige en beweging belemmerende smurrie... Wat is dat toch? Wat is dat toch? Die opkomende immens doordringende wanhoop drijft me terug naar... de slaap... de slaap... die godverdomde sla...

Zomer, juli 1989...

Vincents gezicht verhelderde plots nadat hij het voorstel van zijn notaris vernam. “Nou, das sowieso een prachtidee. Ken jij mensen die daartoe bereid zijn?”, vroeg de stervende man. De notaris glimlachte minzaam. Zijn ogen leken vuurrood op te lichten en te fonkelen, volkomen onzichtbaar achter zijn zwarte zonnebril.

“Hmm... ik ken wel bepaalde mensen die zoiets voor een flinke smak geld doen.”, monkelde hij. Plots kreeg Vincent er weer schik in. Dit was het beste nieuws dat hij hoorde sinds de specialisten hem verteld hadden dat hij zich in het laatste stadium bevond van een vreselijk nefroblastoom en aan beide nieren. Het was een unicum in de medische geschiedenis had zijn arts gezegd. Nierkanker was feitelijk al een zeldzaam maar twee nieren tegelijk aangetast... dat was nog niet voorgekomen in de analen van de medische geschiedenis. Tja... hij was er vet mee. Het kost hem zijn leven in vrij korte tijd. Die pijnen die als ernstige nefrokolieken bij tijd en wijle optraden waren verschrikkelijk!

Vincent herinnerde zich nog vrij goed hoe hij als jonge puber al hevige pijnen kreeg nadat hij gesport en veel frisdrank gedronken had. De artsen hadden hem toen gezegd dat hij sowieso diende te stoppen met het drinken van Coca Cola omdat het niergruis en -stenen veroorzaakten. Radiografieën tonden echter niets aan. Met andere woorden... er was helemaal niets gevonden. Zijn nieren leken sterk en helemaal intact te zijn. Ook het bloedonderzoek toonde geen mankementen aan. Pas nadat een specialist op het idee kwam een grondige

echografie te doen van zijn nieren dat men die dubbele nefroblastoom had ontdekt. Hij was nog maar in de bloei van zijn razend drukke leven... een zeer succesvolle ondernemer in medische hulpstukken, draagbaren, speciale WC-stoelen voor dementen en veel meer. Hij wilde zijn bedrijf verkopen om het niet in handen te laten van zijn 'stief'-zoon die er een knoeiboel zou van maken. Nooit van ze leven! Door de korte tijd was het bedrijf met veel verlies verkocht. Toch liever dát dan meer geld voor Sheena Laplace en die verdomde luiwammes van een zoon.

“Goed vriend, doe het nodige en laat me dan weten of het gelukt is. Dan kan ik mijn fortuin tenminste nalaten aan mijn politieke partij, ondanks de wet op de partij financiering. Een erfschenking aan een partij is tenminste legaal, nietwaar?”, bromde Vincent vragend. De notaris keek ietwat bedenkelijk.

“Nou meneer, u zou best die zogenaamde erfschenking aan uw politieke partij als een bijkomende clause in uw testament lassen want in normale wettelijke gevallen normale gevallen erft de echtgenote alles samen met de kinderen. Daar kan u helaas niet onderuit.”, vertelde de notaris neutraal...

Winter, januari 2019...

Mijn houten gevangenis is thans bijna helemaal kapot gekrabd. Het vreemde is dat ik me desondanks toch amper kan bewegen door die eeuwige vochtige en gore substantie die naar rotte planten ruikt, mijn gezicht, lijf en leden bedekt. Met een ontzaglijke immense moeite kruip ik nu door het ontstane gat dat ik met mijn blote handen heb gevormd. Een richting om naar toe te gaan heb ik helemaal niet. Ik weet niet eens of ik lig, hetzij rechtsta. Ik weet alleen dat ik hier zo vlug mogelijk weg moet. Dat ik nu half uit mijn houten gevangenis ben geraakt is een deugddoende triomf, maar voel ik eigenlijk wel echt triomf? Kan ik pijn voelen? Dat ik mijn houten gevangenis met blote handen heb kapot getrokken wees er voor me al op dat ik geen pijn kan voelen. Dat vind ik erg raar. Mijn vingernagels moeten ongetwijfeld erg bloeden maar ik voel het gewoonweg niet. De substantie waar ik in lag belet me goed te kunnen bewegen. Het was alsof ik in een bak vol natte langzaam stijf wordende cement lig. Ik voel de slaap weer opkomen maar dit keer vecht ik er tegen, met alles wat in mijn vermogen ligt. Ik kan de steeds harder

wordende substantie beetje bij beetje naar beneden krabben. Ik voel dat ik omhoog moet kruipen. Vraag me niet waarom, want ik weet het echt niet. Het is simpelweg een gevoelskompas die met dat vertelt. Ik ben nu bijna geheel uit mijn houten gevangenis. Alleen mijn linkerbeen hangt er nog half in. Maar dan komt die intense vermoeidheid alweer opzetten om mij in die duizelingwekkende donkere slaap te trekken en ik kan het niet tegenhouden. Oh nee... die slaap... Aaaaahhh ...

Zomer juli 1989...

De adoptiefzoon van Vincent, Ronald, keek beteuterd naar zijn totaal verhakkelde Porsche Targa. Hij en zijn moeder Sheena zijn miraculeus ontsnapt aan een zekere gewisse dood. Ronald was samen met zijn moeder en nieuwe verovering op weg naar Zwitserland in Grindelwald om in een vijf sterren hotel een luxe vakantie te genieten. Ronald was liever met zijn nieuw lief naar Malaga gegaan maar aangezien hij wat centen betreft afhankelijk is van zijn moeder kon hij niets anders dan akkoord te gaan met haar wens naar Zwitserland te gaan. Haar vader, Ronalds opa was immers een Zwitser. Hij had zijn moeder kunnen overtuigen zijn nieuwste verovering toch maar mee te nemen, natuurlijk om met haar te kunnen pronken en te stoefen. Met frisse tegenzin gaf Sheena haar zoon toestemming.

Toen Ronald zijn Porsche op de autostrade vol gas. Hij stoof alle wagens voorbij en drukte het gaspedaal helemaal in. De kilometerteller wees al 240 km/u aan. Hij hoopte dat Lisa, het veroveringetje van hem, door zijn snelheid zwaar onder de indruk zou komen. Ronald had veel geld veil gehad voor die radiografische radarverklikker als laatste nieuwe elektronische snufje. Het ding meldde lang op voorhand wanneer er een radarcontrole in de buurt was.

“Rij toch wat minder dwaas Ronald... straks zit de wegpolitie achter ons aan.”, bitste Sheena opgewonden en ietwat bang. Lisa had echter alleen maar interesse in haar zakspiegeltje waar ze voortdurend trachtte haar gezicht bij te werken en vervolmaken met schmink annex lippenstift. Eigenlijk was het meisje niet in Ronald zelf geïnteresseerd wel in zijn geld.

Het onvermijdelijke gebeurde... de voorste remklauw blokkeerde plots zodat de wagen diverse keren rond zijn lengteas tolde. Diverse trager rijdende auto's

werden mee getroffen door de tollende Porsche. De vernielingen waren ontzaglijk. Als bij wonder kwamen Ronald en zijn moeder Sheena heelhuids uit de verhakkelde sportwagen. Lisa had het ongeluk gehad op haar hoofd tegen autozoldering te zijn gesmakt en haar nek gebroken. Ze was op slag dood. Maar daar bekommerden Sheena en Ronald zich niet om. Zijn eerste gedacht gold die geliefde sportkar van hem. Hij had er jaren om moeten zagen en zeuren bij zijn moeder om die auto te kunnen hebben. En kijk nu... de tranen biggelden uit zijn ogen.

Natuurlijk was de jongeman ervan overtuigd dat zijn 'stief'-vader achter dat vreselijke 'ongeluk' zat. Die rotte smeerlap wou hem en zijn moeder allang kwijt. En moeder Sheena had het testament gelezen. Als hij en zijn moeder dood zouden zijn ging dat fortuin naar zijn rottige strontpartij. Maar zo zal de vlieger niet opgaan zwoor Ronald zichzelf. Een snood en efficiënt plannetje rijpte in zijn duistere geest...

Winter januari 2019...

Ik ben eindelijk uit mijn houten gevangenis geraakt. Maar die godverdomde vette, stijver wordende stinkende substantie hindert me nog en op alle mogelijke manieren belet het me goed te kunnen bewegen. Het begint me stilaan te dagen wat die substantie is en was. Eigenlijk heb ik het al altijd geweten maar wilde ik het niet inzien... En nog steeds dringt dat rottige spul in mijn mond, neus, ogen, oren en alle andere lichaamsopeningen. Mijn linkerarm begint eindelijk vrijer te bewegen. Ik wil dit keer niet meer in slaap vallen. Ik wilde hier weg... weg... weg...

Greep na greep kon ik de stijve en stinkende substantie tussen mijn benen naar mijn houten gevangenis duwen. Stilaan wordt eindelijk mijn bewegingsvrijheid almaar groter en groter. Het lukt me... Oooh... het lukt me! De vermoeidheid begint onverhoeds maar langzaam te wijken. Ik krijg steeds meer fut en energie. Plots kan ik ook mijn rechterarm en -hand bewegen. Met vernieuwde moed en inspanning verdubbelde ik mijn kracht om die stijve, vuile stinkende, mij geheel omringende plakkerige massa weg te duwen. Mijn hoofd komt, godzijdank... langzaam in beweging en ik kan het al wat draaien. En dan... geheel onverwacht

krab ik met beide handen op iets heel hards en ijsig kil boven me. Het is iets erg glads... Een nieuwe golf van wanhoop en dodelijke vermoeidheid die me de slaap weer wilde intrekken, overvalt me... Mijn god toch... waarom? Waarom ik? Waarom kan ik nog steeds niets zien? Die verdomde inktzwarte duisternis... ben ik dan toch blind? Wat is er aan de hand met mijn ogen? Die duisternis... zelfs dàt kan ik niet eens waarnemen of zien. En die dodelijke vermoeidheid? Wat is dat toch? Het overvalt me zomaar met volle kracht! Wanneer houdt dat eindelijk op? Naar huis! Oooh ja! Nee... nee... oh nee... alweer de Slaap! Neeneenee... ik wil niet slapen! Maar de donkere duisternis van de Slaap was meedogenloos...

Zomer, begin augustus 1989...

Een donkere schaduw gleeed door de slaapkamers gang van villa Kempnaers. Ronald hield zijn blik strak gericht op de deur van Vincents slaapkamer. In zijn hand hield hij het busje ‘Fentanyl’ in gelatine capsules, een zeer krachtig narcoticum die zijn stiefvader gebruikt om tenminste pijnloos te kunnen slapen. Hij had het Fentanyl poeder gemengd met het vergift ricine dat bij lijkschouwingen bijna niet gevonden wordt. Ricine is immers een eiwit en geen element of alkaloid, waardoor de stof moeilijker is aan te tonen als een lichaamsvreemde stof. Bovendien vindt ricine al binnen enkele uren zijn weg naar de lichaamscellen om daar zijn dodelijk werk te doen, en verdwijnt hiermee als zodanig uit het bloed en lichaam. Ricine samen met de Fentanyl kan zijn ademhaling plots binnen een uurtje laten stokken, zonder dat Vincent om hulp kan smeken en bovendien een gruwelijk ongelofelijke pijnlijke dood zal sterven, meende Ronald. Precies wat hij nodig heeft om de meest perfecte moord ooit te plegen...

Winter januari 2019...

Ik kan me eindelijk weer onttrekken uit die gruwelijke duistere slaap. Maar aan mijn voeten voel ik nog steeds die houten smalle gevangenis. Blijkbaar is er iets mis... ik voel het tot in het aller diepst van mijn wezen en ziel, voor zover ik zoiets

heb. Toch probeer ik er niet aan te denken, laat staan, verder tasten of voelen met mijn voeten. Mijn handen hebben meer bewegingsvrijheid gekregen en opnieuw tast ik met mijn handen door die taaie korrelige smurrie omhoog. Weer dat gladde koude iets... zou het een steen zijn? Het maakt me paniekerig en wil almaar gillen. De stinksmurrie dringt in mijn mond. Ik krijg het onmiskenbare gevoel te zullen stikken. Maar dat gebeurt vreemd genoeg niet. Door de grotere ruimte die ontstaan is door mijn graafbewegingen tast ik met mijn hand verder van me af, zijwaarts... Ik voel plots hevige koude maar niet meer het harde koude gladde oppervlak dat me al verschillende keren in diepe wanhoop stort. Mijn vingers zijn eindelijk vrij! Ik voel de koude van harde bevroren grond. Zat ik nu in de grond? Ach dat is nogal onlogisch! Met vernieuwde moed kan ik ook mijn andere hand vrijmaken en spoedig graaiden mijn beide handen het luchtledige... de smurrie is er niet meer. Ik kan nog steeds niets zien of ontwaren. Mijn beide handen trachten nu de opening te vergroten. De smurrie heeft niet meer die hevige stank die me wurgt en doet me kokhalzen. Ik wil almaar overgeven maar er komt niets uit mijn maag. Ik doe verwoede pogingen om hoger te raken en dat lukt stilaan. Mijn handen komen helemaal vrij. Het is erg koud en het lijkt zowel te regenen als te sneeuwen. Het geeft niets... ik voel me nu de koning te rijk, al kan ik het ontstane gat nog niet zien. Ik voel plots een sterke houvast en mijn hand kan het goed omklemmen. Wat het was kan ik me zelfs met de beste wil van de wereld niet herkennen, maar het biedt me houvast om mijn ganse lichaam beetje bij beetje naar boven... naar de vrijheid te trekken. Ik voel iets vreemds aan mijn rechtervoet die kennelijk nog in het gat van de houten gevangenis zat. Het voelt aan als platte schijven met uitsteeksels tot ik verder tast met mijn voet. Kennelijk draag ik geen schoenen. Iets hards, glad en rond... het voelt echt bekend aan. Die twee grote uitsteeksels die netjes naast een lagen... Iets eronder voel ik een vrij scherp rond iets dat ook twee gaatjes heeft... piepkleine gaatjes. Ik kan het nog steeds niet vatten wat het is al neemt de doodsangst toe. Maar het willen weten won het van de angst. Voorzichtig tast mijn voet verder naar beneden. Ik hoorde iets gedempt kraken en breken. Het geluid is té akelig om aan te horen en hou er mee op. De donkere slaap komt... God nee... Ik wil eruit... eruit... eruit...

Zomer begin augustus 1989...

Vincent rekte zich uit. De hevige pijn ter hoogte van zijn nieren was in versneld tempo bezig tot ongekende hoogten. Vincent kreunde hard. Hij wist dat dialyse zelfs niet eens meer kon helpen. Misschien moest hij nu maar twee capsules Fentanyl in plaats van één zoals de artsen hem streng aanrieden. Ja die verdomde kwakzalvers moesten die pijn zelf niet voelen, hé? Die weten niet wat pijn lijden echt is, zeker de pijn die hij moest ondergaan. Die was echt niet te harden. De Fentanyl verdoofde immers zeer goed. Dat product bestaat al zo'n twintig jaar maar is zo erg verslavend als de gruwelijke pest, wist Vincent. Maar wat kon dat nog kwaad in zijn toestand? Hij is toch ten dode opgeschreven. Misschien nog een maandje... mogelijk twee maar dan was het voor hem ook afgelopen. Ja juist... Fentanyl... twee stuks. Dan kon hij nog ietwat slapen...

Winter januari 1989...

Opnieuw mijn bewustzijn heroverd... Toch geeft die hele situatie mijn doodsangst vleugels en met vernieuwde ijver trek ik me verder omhoog. Het is heel erg vermoeiend. Ik voel me ontzettend zwak maar weet dit toe door een groot tekort aan voedingsstoffen. De smurrie rond me heen beweegt traag en hoe hoger mijn hoofd kwam hoe harder de substantie wordt en zelfs veel kouder. Met mijn rechterhand kan ik me vasthouden aan een soort langwerpige en heel glad iets. Het is erg stevig en spoedig is mijn hele arm vrij. Ik kan mijn geluk niet meer op en geniet van de vrijheid die mijn arm had gekregen. Met mijn andere arm probeer ik me nu de smurrie van me af te vegen maar het biedt heel wat taaie weerstand. Toch slaag ik erin. Mijn hoofd komt plots geheel vrij! Ik span me in om iets te kunnen zien maar nog steeds baadt alles in een diepe duisternis. Ik trek mezelf hoger en hoger. Spoedig is mijn hele hoofd vrij in het luchtledige. Nergens nog smurrie rond mijn hoofd al proef ik het nog volop in mijn mond, maar dat geeft niets. Ik ben vrij. Ik kan mijn hoofd gelukkig ronddraaien en dat doe ik ook. Eindweegs verderop neem ik eindelijk iets waar, het is een lichtpuntje. Het is zo mooi... ontroerend en ik kan me in de verste verte niet eens meer herinneren hoe een lichtje er uit zag. De omgeving rond me is niet verlicht. Het is hier echt donker. Ik ruik de ranzige mist, een geur die ik nooit eerder heb geroken. Waar

ben ik nu? Ik wil eruit en vlug ook. Eenvoudig is het zeker niet. De smurrie, smurrie, ik herken het plots! Het is aarde! Het besef dat het doodgewone aarde was doet me hevig kokhalzen. Dat spul heeft blijkbaar al heel lang mijn gezicht, mijn mond, ogen en oren bedekt. Ik kijk naar het kleine vlammetje in de verte. Het danst zachtjes in een atmosfeer zonder wind met duisternis vol mist. De mist stinkt, ik ken dit aroma het niet. Meerdere vreemde luchtjes komen op me af. Of ze nu stinken of niet. Het lijkt me een schat om terug te kunnen ruiken. Ik trek me verder op aan dat langwerpige koude iets. Ook hier dringt een vlaag van hevige herkenning door mijn gekwelde ziel. Ik wil er nu helemaal uit. Vreemde verre geluiden, gedragen... door de zacht blazende ijzige wind bereikt mijn gehoor. Waren het misschien spelende kinderen? Hoe laat is het eigenlijk? Toch vallen die aardse gedachten als water op een verenpak van een eend van me af. Het is alsof ik word gestuurd... een donkere ziel neemt mijn lichaam over. Ik werk me geheel uit het ontstane gat in de grond.

De grond? De grond! Kom ik nu echt uit de grond? En wat is dat ijskoude langwerpige iets? Ik kruip er stilaan op. Het zit vol vuil, stof en nattigheid. Rechtstaan is me nog niet gegund, dat kost me meer moeite dan uit dat gat te kruipen. Ik voel dat het koude ding op een gegeven moment omhoog ging. Het heeft dezelfde langwerpige structuur en kilte als datgene waar ik nu op lag. Hoewel het ijzig koud aanvoelt heb ik zelf helemaal geen kou. Eindelijk kan ik me rechtekken. Ik kijk naar het vlammetje eindweegs van me af. Plots dooft een onverhoeds sterke windvlaag het lichtje en de maan schuift doorheen de wolken, alsook de warrelige mist die nog steeds rond me heen kronkelt. Verder... heel wat verder zie ik talloze lichtpuntjes. Het is erg mooi maar opnieuw omhult de mist mijn blikveld en verstopt de maan zich achter donkere jachtige wolken. Ik betast het ding dat me omhoog heeft geholpen.

Met stukken en beetjes bevoel ik de zijanten en de vreemde bobbeling hogerop. Is dat daar ook een vorm van een kruis? Door de plotse duisternis kan ik weer niets ontwaren dan vage, erg vage donkere omtrekken. De vreemde bobbeling op de rechtopstaande wand intrigeert me en tracht het ding van alle mogelijke kanten te bevoelen en betasten. Het duurt erg lang voor ik besef dat het een zijprofiel is van een gezicht. En daarnaast... een plaque. Er staan kennelijk ijzeren letters op waardoor het een reliëf vorm krijgt. Ik begin bovenaan links met de grootste letters. Het eerste lettertje was makkelijk. Het is een 'V' en vervolgens een 'I'.

Het derde lettertje was moeilijker maar had het toch snel door, een 'N'. Die gebogen letter... het was 'C'... Het dringt door! VINCENT! Maar... maar... ik ken het... Uit de diepe kromten van mijn geheugen komt het op... langzaam en tergend... het is mijn... mijn eigen voornaam ! De angst slaat toe en ik betast trillend de volgende letters... 'K' 'E'... 'M' het gruwelijke besef wat het moest betekenen... kon ik dat nog wel aan? 'P'... KEMPENAERS! VINCENT KEMPENAERS! Maar dat ben ik! De schok is ontzettend groot en ik zak haast tussen mijn knieën door. DIT IS en WAS MIJN GRAF! Met de herkenning komt ook het beeld van Sheena en Ronald. De maan breekt opnieuw terug met haar witte koude stralen doorheen de zwarte wolken... De pijn van dit gruwelijke besef knaagt heel erg aan me. Ben ik nu dood? Heeft men me hier levend begraven? Oh God... de Slaap... de Sl...

Zomer, begin augustus 1989...

De doodzieke Vincent schudde twee capsules uit het busje en slikte ze door met een bodempje Whisky. Behaaglijk voelde de zieke man zich niet. Maar hij wist dat de slaap spoedig bezit zal nemen van zijn piekerende brein. Vincent nam een boek en trachtte in zijn bed nog wat te lezen. Hij was zich er niet van bewust dat het ricine samen met de Fentanyl binnen enkele ogenblikken hun verwoestende werking in zijn lichaam gaan beginnen. Vijf minuten later... dan is het al te laat om Vincent te redden, zou een arts zeggen...

Winter januari 1989...

Opnieuw hulden de sombere sneeuwwolken de maan in een duisternis die zijn weerga niet kende. Het besef dat ik het ben die daarin... die lege put... begraven lag... het is teveel voor me... Maar... maar als ik daar begraven lag... waarom ben ik er dan uit gekomen? Je begraaft toch enkel iemand wanneer hij of zij echt dood is!? Ik herinner me plots dat gladde langwerpige ding met die uitsteeksels en platte schijven aan mijn voeten alsook mijn houten gevangenis. Dat is dus mijn doodskist! Oh God... Maar als ik er nu uit ben, wat was die, die, die schedel dan? Ik voel aan mijn op mijn eigen kop. Het was glad, net hetzelfde... het was dus mijn

losse hoofd in die rottige kist! De gedachte hoe mijn losse hoofd terug vast zit aan mijn lichaam lijkt me nu niet echt belangrijk om me dit af te vragen. Een plotse opflakking van de maan door de wolken doet me mijn eigen handen zien. Klauwachtige vleesloze botten met afschuwelijke lange zwarte klauwnagels. Ik kijk naar mijn rechterhand. Ik wilde zien of mijn trouwring er nog was. Nee... het, het was weg. Opnieuw maakt zich een paniekerige redeloze angst, vermengd met hevige laaiende woede van me meester die echter even onverhoeds weer verdwijnt...

Een diepe innerlijke rust daalt over me neer, de heftig trekkende duistere slaap heeft vreemd genoeg geen vat meer op me. Ik weet wat me te doen staat, in mijn vleesloze borstkas brandt een vuur, een vuur dat ik nooit eerder gekend heb. Het deed me heel langzaam vooruit stappen. Eerst gaat het erg stroef en meermaals verlies ik mijn evenwicht maar allengs gaat het beter. Ik wist dat ik me nu op een kerkhof bevind maar dat heeft geen enkel belang meer voor mijn van haat laaiend en brandend bewustzijn. De herinnering aan de Dood komt helemaal terug. Ik zie voor mijn geestesoog mijn jonge moordenaar spottend uittorenen boven mijn bed terwijl ik lag te stikken. Het is thans allemaal glashelder nu. Stap na stap en houtherig kom ik vooruit. Elke stap doet de stinkende aarde van mijn oude botten vallen. Naast de dikke mist die dit enorme kerkhof met een vaalgrijze wattendecken had bedekt begint het ook nog te regenen en sneeuwen tegelijk. Ik ben vervuld van een donker en duister bewustzijn die me vertelt wat ik moest doen. Het is goed zo! Mijn vleesloze voeten kiezen de weg doorheen de weiden en bossen. Ik voel tot mijn tevredenheid hoe ik geleid word. Het is echt goed zo... de weg naar de voldoening... Mijn knoken lijken te rammelen met een huiveringwekkend lawaai, maar dat deert niet. Belangrijker is dat het donker is en dat niemand me ziet... Wat is het hier allemaal sterk veranderd! Die dingen... die vierwielers... zo sierlijk gestroomlijnd, auto's? Hier en daar wandelen er mensen maar ze lopen vlug, zonder om te zien, kennelijk kouwelijk door het gure weer. Het is, is alsof er een sterk kompas in mijn hoofd zit. Ik weet precies waar ik zijn moest. Ik zie mijn villa, enorm groot. Maar daar bevindt zich ook mijn doel! Die haat... die haat... die verteert me en het is prima...

Zomer begin augustus 1989...

Wat was dat nu? Vincent voelde hoe zijn ademhaling hortte en stakte... verlangend snakkend naar lucht. Doch hoe diep Vincent ook inademde hij voelde niet die hemelse bevrijdende ontspanning van de heftig naar lucht snakkende longen. Het werd nog erger... Hevige buikkrampen teisterden zijn lichaam. Door de diep ontspannende en verdovende werking van de dubbele dosis Fentanyl kon hij zich niet meer bewegen. Vanuit zijn ooghoek zag hij de slaapkamerdeur opengaan. Zowel Sheena als Ronald stapten duivels grijnslachend binnen. Toen begreep Vincent onmiddellijk wat er gaande was... die twee rotzakken hebben hem vergiftigd.

“Wat jij ons wou aandoen... krijg je in drievoud terug, vuile smeerlap.”, brieste Sheena intens agressief. Vincent kon niet reageren. Zijn mond leek als verlamd. Gans zijn lichaam is nu een en al pijn. Zijn ogen waren echter helder ondanks het slaapmiddel. Angst voelde de stervende man niet meer, een laaiende haat en vurige woede des te erger.

“Je kreeg een fikse dosis ricine vermengd in je Fentanyl capsules, genoeg om duizenden mensen te doden, weliswaar in poedervorm dat trager werkt. Over enkele minuutjes bellen we de hulpdiensten. Maar voor jou zal het al veel te laat zijn. Nu eigenlijk al! En ricine is onnaspeurbaar, weet je? Tot in de hel vuile rottige smeerlap”, spotte Ronald hinnikend lachend.

Vincent's ogen bleven vol haat gericht op de jongeman. De pijn was onmenselijk. Het was alsof hevig kokende lava in zijn binnenste zijn organen een voor een wegteerde. De man stierf binnen enkele minuten zonder nog een woord te kunnen zeggen, terwijl Sheena en Ronald gretig toekeken hoe Vincent leed van pijn tot de dood hem genadig verlostte...

Winter, januari 2019...

Ik loop recht door de deur alsof ik lucht was. Mijn doel... ik voel het. Het geeft me vleugels en nader de vervulling van mijn doodswraak. Ja, het is wraak, pure laaiende wraak die me leidt, voedde en in leven hield, al die eindeloze jaren onder de grond, bewegingloos, complete duisternis met enkel maar mijn wanhopige gedachten en die krachteloze pogingen om los te breken. De vervulling van de

doodswraak nadert. Sheena en Ronald waren inderdaad thuis. Maar wat is het hier zo vuil geworden! Dit doet me vreselijk pijn.

Ik zie iets ontzettend groot rechthoekig en plat rechtop staan op de lage salontafel tussen aangesproken dozen fastfood en meer van die vuile stinkende rommel... wat dat grote rechtopstaande platte ding op de salontafel is, weet ik niet...

Ik hoor een schelle vrouwenstem. Ja... Jaaaa... Sheena! Ze komt de salon binnen. Ze is zwaar geschminkt, kennelijk om haar ouderdom en ogen kraaienpootjes te verbergen. Ze heeft me nog steeds niet gezien. Ik heb plaats genomen op de kalfslederen divan die een vage beige bruine kleur had... net als mijn eigen skelet en doodskop. Ik blijf onbeweeglijk zitten en vanuit mijn lege oogkassen kan ik elk detail van haar lelijk zwaar opgemaakte heksentronie zien... elke minste geringste beweging waarnemen... en nog steeds ziet ze me niet. Haar ogen zitten gefixeerd op dat lompe rechthoekige platte ding op mijn salontafel. Oh mijn god... is dat nu een televisie? Er klinken ook glasheldere stemmen uit dat ding. Iemand in dat ding spreekt over het weer... de hittegolf van de laatste weken zou afgelopen zijn. Plots komt Ronald met veel misbaar en lawaai binnen. Ook hij is oud geworden en... kaal! Kennelijk is hij nooit getrouwd of mocht dat niet van zijn heksenmoeder Sheena... dat smerig loeder! Ronald begint te brullen dat Sheena geld moest geven om die bestelde televisie te kunnen betalen en Sheena vertikte dat...

Euro's? Wat in godsnaam zijn euro's? Is de munteenheid Belgische Franken veranderd sinds ik terug uit dat graf kroop? Ach wat zou het? Ik luister niet echt naar die ruzie tussen moeder en zoon. Mijn donkere ziel snakt naar die heerlijke dodelijke wraak op hen die me jaren geleden hebben vermoord... Sheena en sowieso zeker mijn rottige stiefzoon Ronald. De pijn net vóór mijn dood was onnoemelijk geweest en daar is die jongen verantwoordelijk voor. Hem hou ik als laatst. Een snerpende gil doet me opveren. Sheena en Ronald hebben me eindelijk gezien. Mijn wraak begint...

DE KLAROEN VAN 'T STAD geblokletterde voorpagina

14 augustus 2019 door Guy Verhaegen

WRAAKMOORDEN TEN HUIZE VINCENT KEMPENAERS?

Antwerpen 14 augustus 2019

Een week geleden werden de afschuwelijk verminkte lichamen gevonden de oude rijke weduwe Kempnaers met haar zoon, de achtenveertig jarige Ronald en diens jongste verovering. Het parket weigerde echter in te gaan op de details en liet ons deze inboeken als een zogenaamd familiedrama. Onze krant kwam gisteren echter in het bezit van het volledig politierapport, gelekt door een bron uit hoge politieke kringen. Ondernemer Vincent Kempnaers was in medio jaren tachtig een rijke selfmade man en bedrijfsleider gekend om de productie van medicinale apparaten. De man leed echter aan bilaterale nierkanker en was ten dode opgeschreven. De oorzaak van zijn overlijden was niet het gevolg van de kanker. Hij had een grote dosis Fentanyl genomen, volgens de politie om zelfmoord te plegen wegens de aanhoudende onmenselijke pijnen die hij moest lijden. Euthanasie en/of palliatieve sedatie stond niet hoog bij deze man aangeschreven. Onze krant had indertijd diens overlijden als eerste gemeld. Meneer Kempnaers had zijn fortuin nagelaten aan zijn tweede echtgenote en haar zoon. Naar verluidt werd met het testament gefraudeerd, maar de politie was niet in staat significante bewijzen hiervoor aan te leveren. We vernamen tevens dat de onmetelijke spilzucht van de zoon Ronald het ganse familiefortuin er door gejaagd werd. Er werd al bewarend beslag gelegd op de villa, meubelen maar ook op het failliet gegane bedrijf van Vincent Kempnaers. Meneer Kempnaers had het bedrijfskapitaal opgeëist en verbrast. De schulden waren ontzaglijk. De gerechtsdeurwaarder had een kuisfirma aangesteld om de ganse villa weer toonbaar te maken voor de openbare verkoop. Het was een enorm vuilnisstort geworden van lege pizzadozen, half opgegeten pakjes frieten die alras beschimmeld zijn weergevonden.

Het was een van de werksters, ene mevrouw Lydia S. welke de afschuwelijk aangevreten lichamen van mevrouw Kempnaers en haar zoon Ronald had gevonden. Omdat de politiefoto's gruwelijk en veel te zwaar confronterend zijn hebben we besloten de foto's niet te publiceren. De lichamen lijken aan stukken te zijn gescheurd en hun in stukken verscheurde organen lagen

overall verspreid. Maar er lag eveneens een erg oud geraamte die bij nader en grondig onderzoek leek toe te horen aan iemand die al lang geleden begraven was. De bijtonden op de lichamen en organen van de slachtoffers kwamen overeen met het gebit van het oude geraamte. De dader had kennelijk op een afschuwelijke wansmakelijke om de een of andere duistere reden wraak willen nemen want onderzoek toonde vreemd genoeg aan dat dit het geraamte van de dertig jaar geleden gestorven zakenman was. Als we niet beter wisten zouden we kunnen zeggen dat dhr. Vincent Kempnaers uit zijn graf was opgestaan om wraak op zijn echtgenote en haar zoon te nemen. De gerechtelijke schouwarts verklaarde dat hij zoiets nooit eerder heeft meegemaakt. Het Parket heeft een internationale expert sporenonderzoek op deze mysterieuze zaak gezet. Vreemde geruchten doen de ronde dat de notaris van Kempnaers een bloedpact zou hebben gesloten met de duivel opdat de overledene wraak moest kunnen nemen. Later ontdekte onze verslaggever Bram Vandermeulen tot zijn grote verbazing dat mevrouw Sheena Kempnaers de enige stiefdochter is van de eerder vernoemde notaris van de bedrijfsleider wat van die ijzingwekkende zaak een familiale oorzaak maakt...

TIJD DER VERGETELHEID

De heksenvervolging heeft tussen circa 1450 en 1750 grote delen van Europa in haar greep gehad en vele tienduizenden slachtoffers geëist. De meeste schattingen lopen uiteen van 30.000 tot 60.000 geëxecuteerden waarvan ongeveer overgroot deel vrouwen. De meeste van zulke vrouwen waren ouder... zestigplussers, zeer arm, alleenstaand en machteloos. Ze bezigden hun taken voornamelijk met het zoeken van eigen voedsel zoals paddenstoelen, kikkers, hazelwormen en talrijke kruiden. Daardoor ontstond eveneens de Halloweengedachte van wrattige lelijke heksen die wansmakelijke groene smurries roerden in enorme zwarte kookpotten...

In tegenstelling tot wat men meestal denkt, gebeurden die vervolgingen niet zozeer tijdens de Middeleeuwen, wel tijdens de Renaissance. Edoch... minder geweten is dat sommige jongere heksen wel in de Middeleeuwen werden aangepakt door boeren en lager ontwikkelde volkeren. De Kerk liet het over aan lokale dorpspriesters en moeiden zich bitter weinig met die heksenjachten van boeren en dorpspriesters. Soms werd de Spaanse Inquisitie er bij gehaald. Dat gebeurde echter in grotere dorpen en groeiende steden.

Jaar des Heren duizend en negentien van october 29... Den pastoor aller dorpelingen in het Vlaameschen lande zochte den heksche van den Booze Ooge...

Dorpspriester Hieronimus Van Daalen voelde dat hij door zijn eigen luie vroomheid en nietsdoen de grip op zijn kleine dorpje begon te verliezen en organiseerde een heksenpogrom tegen een imaginaire heks die volgens hem verantwoordelijk was voor de sterfte van het vee afgelopen winter. Dat die sterfte echter te wijten was aan het voedsel tekort kon de man niet deren. Hij ruide de dorpelingen op om komaf te maken met de nooit geziene heks ergens in de weinig betreden bossen. Maar zal hij de heks vinden? Dit keer organiseerde hij een pogrom en riep alle dorpelingen bijeen om de heks gevangen te nemen...

Het gekrijs en gebrul van de woeste menigte verscheurde de nachtelijke stilte van het donkere uitgestrekte Vlaamse woud. Een gigantische, grijs geworden oude uil... een enorme oehoe... fladderde heftig krassend en klapwiekend op. Het grote akelige dier joeg sommigen de pure doodsangst op het lijf. Een armzalig geklede boer bleef wankelend staan om zichzelf moed in te drinken met een fikse portie zelfgestookte aardappelenjenever en trachtte zijn hevige doodsangst te versmoren onder de dikke wattenpakken van de alcoholische roes. Helemaal dronken was hij al, maar die ijzingwekkende doodsangst verdween er helaas niet mee.

De toortsen wierpen grillige lichtschaduwen af op het almaar knoestiger wordend geboomte en ruwer gevormd struikgewas, naarmate de menigte langzaam verder vorderde. Hier en daar starden kwaadaardig kijkende gele oplichtende ogen verborgen in duistere hoeken vanuit het woud naar de bange aarzelende mensenmenigte. Voor vele dorpelingen overschreed het huiveringwekkende zicht van die opgloeierende vuurrode ogen ver de grens van hun trillende doodsangst. Het vurige enthousiasme, opgezweept door de juichkreten van de priester waarmee de meute haar kruistocht had aangevat, is reeds enige tijd ver onder het nulpunt gezonken. Alleen zijn geruststellende lange gestalte van Hieronimus Van Daalen en diens scherpe ascetische gelaatstrekken hield de slinkende menigte nog bijeen. Men kon de uitwaaierende doodsangst als het ware ruiken, haast zelfs fysiek betasten. De ijzingwekkende duisternis deed daar nog een flinke schep bovenop. "Dood... dood aan de h-h-heks", probeerde een schorre bange stem uit de meute.

Een kleine hond jankte plots hartverscheurend nadat het gegrepen werd door een groot nachtelijk vliegend roofdier. Dit door merg en ziel snijdend angstige gekajiet vol hevige pijn was voor sommige dorpingen teveel geworden en onder het uiten van bange geluiden vol doodsangst kozen ze het hazenpad... terug naar de betrekkelijke veiligheid van hun lager gelegen dorpje.

Het snelle zompige geplof van de vele voeten op de modderige grond doortrok de atmosfeer met een huiveringwekkend soppend geluid. De wolfshond die voor de menigte uitliep, bleef plots staan met de natte glimmende zwarte neus pal en kaarsrecht in de lucht. Een hand werd aarzelend omhooggestoken en deze kleine nauwelijks betekende beweging bracht de bang geworden meute tot staan. Een lange man trad naar voor. Het was de dorpspriester, een man Gods. Voor hen bevond zich een grondophoping, nauwelijks de naam 'heuvel' waardig. Het stak verdoken achter de knoestige en reeds lang verdorde kreupelgewassen. Er groeide daar absoluut geen groen meer, een dorre, kale onvruchtbare plek, alsof de duivel in hoogsteigen persoon er zijn kwaadaardige merkteken had achtergelaten. De adrenaline scheerde hoge toppen in gierende uithalen doorheen de heftig kloppende aders van de dorpingen en weer hoorde men het zich verwijderende gepletst van vlugge voeten, voorafgegaan door angstig krijsende stemmen.

De dorpspriester stapte schijnbaar onbevreesd verder en keek niet eens meer om. Zijn felle en kille staalgrijze ogen bleven gefocust op de kleine donkere heuvel, waarin zich het doel van zijn triomferende kruistocht bevond. De man in een donkerbruine jute-achtig aandoende pij, bijeengehouden door een tot op de vezel versleten koord van een onbestemde kleur dat eens wit was geweest, stapte rustig maar onversaagd verder. De priester haalde een groot en oud zilveren kruis tevoorschijn die hij hoog boven zich uitdroeg. Zijn stem klonk scherp en ijskoud. "Heks, ik weet dat je daar bent. Geef je over aan de genade Gods. Ik...", begon hij te brullen, deels om zichzelf moed in te pompen. Een bloedstollend ijselijk gelach onderbrak de krakerige stem van de priester. Een grote oude vleermuis fladderde op, recht op...

De Blokkersdijk, 29 oktober 2019... Vader Peter, zoon Mark en hun wolfshond Bobby wandelen naar een plekje waar ze heerlijk konden ravotten...

Vader Peter, een gescheiden man die hertrouwd was met een zeer egoïstische dame. Om die reden nam Peter zijn zoon uit zijn vorige huwelijk liefst zonder de stiefmoeder Rita mee op de wandel. Maar wolfshond Bobby en Peter zijn nu ook weer niet de beste vriendjes. De hond luisterde alleen naar Mark en kon het goed met hem vinden. Toch was er iets raadselachtig gaande in het bos dat men de Blokkersdijk noemt. En Samhain (Keltisch nieuwjaarsfeest beter bekend als Halloween, noot van de auteur) naderde. Dan werd volgens Peter die hond steeds erg onrustig en dat was nu ook weer het geval. Maar anderzijds liep die vervelende loebas nooit ver weg...

...zijn neus af. Mark voelde een hevige vlijmscherpe verlammeende pijn zijn gezicht doortrekken. De jongen viel languit op het natte door de herfst verkleurde natte gras. Het grote woud was mooi op zijn eigen griezelige herfstige manier... kale knoestige, bladerloze bomen... een grijzige mistige waas... ontelbare giftige vliegenzwammen en andere paddenstoelachtige meestal giftige schimmels...

“Mark... Mark, gaat het mijn jongen?”, riep zijn vader dodelijk geschrokken en bezorgd. Hij had die voetbal niet zo hard moeten aftrappen, verweet de man zichzelf. De jonge tiener schudde het hoofd. Doch de tranen stonden hem wel nader dan het lachen en hij bracht een soort giechelend gehinnik voor dat moest doorgaan voor een geruststellend ‘*ik mankeer niks, pa.*’. Peter merkte wel dat Mark zich trachtte sterk te houden en was echt trots op hem. De veertienjarige jongen stond moeizaam op en keek toe hoe zijn vader naar hem toeliep. Zijn neus bloedde lichtjes maar daar gaf Mark niet echt om.

“Pa, w-w-waar is o-o-onze Bobby?”, hakkelde Mark vragend en zijn zoekende ogen speurden vergeefs de bosrijke omgeving af in de hoop een spoortje te vinden van zijn geliefde wolfshond. Marks vader keek snel en vluchtig rond. Hun hond was hen blijkbaar veel te ver vooruitgelopen en uit het oog verloren. Het woud was natuurlijk erg groot en nogal uitgestrekt. Peter gaf er niet veel om dat de hond verdwenen was, maar als het voor zijn zoon is...

“Bobby-y-y-y! Bobby jongen, hier komen! Bobby!”, krijste Mark zo hard hij kon. Zijn jonge, krachtige stem ging echter verloren in de mistige verten tussen de knoestige bomen. Peter trachtte zijn zoon tot enige kalmte aan te manen.

“Laat maar Mark, Bobby zal zo wel komen als hij merkt dat we hem niet verder gevolgd zijn.”, repliceerde Peter zo rustig mogelijk. Hij wilde zijn zoon niet bang

maken. Maar de angst om zijn hond is wel degelijk om Marks hart geslagen. Bobby was verleden jaar al eens weggelopen en het had acht dagen geduurd eer hij terug gevonden was in hetzelfde woud waar Mark met zijn vader op dit moment waren. “Pa, laten we Bobby zoeken, Pa, alsjeblieft pa!”, smeekte de jongen.

Peter zuchtte even erg diep en knikte vaag. Dat dit nu net hem moest overkomen. Op de zeldzame herfstdagen dat hij eens met zijn zoon samen kon zijn zonder Rita, moest die verdomde rothond natuurlijk de benen nemen. Waar kon die rottige vlooiënbaal naartoe gelopen zijn? Peter herinnerde zich dat dit vorig jaar rond dezelfde tijd ook eens was voorgevallen maar toen was Rita er bij. Het had meer dan een week geduurd eer die klote-hond zijn lelijke smoel terug liet zien. Hij was vuil en smerig door de moddergrond in dat bos en één ding was Peter sterk opgevallen. De hond had een bloedende wonde op zijn linkerflank in de vorm van een piepklein pentagram. Peter had dat opgemerkt maar niet echt vreemd gevonden. Hij had de wonde verzorgd en erover gezwegen tegen Mark.

“Bobby-y-y-y!”, Marks sterke stem weerschalde door de stilzwijgende knoestige bomen van het oeroude woud. Peter liep achter zijn zoon aan en vroeg zich af of ze de hond nog wel gingen terugvinden. Hij hoopte eerlijk gezegd van niet. Maar dat zou hij nooit tegen Mark zeggen.

Die verdomde wolfshond mocht hem niet en dat was geheel wederzijds, meende Peter in zichzelf. De man staarde vermoeid zijn snel rennende zoon na en besloot hier even te wachten. Mark lette niet eens meer op zijn vader en rende zo hard hij kon, vooruit, onderweg Bobby’s steeds naam uitkrijgend. De neusbloeding was gestopt maar had een lelijke rode streep getrokken op zijn nieuwe anorak. Zijn stiefmoeder Rita zal woest zijn. Maar op dit moment gaf Mark daar geen moer om. Zijn diepe wurgende bezorgdheid gold enkel en alleen zijn hond Bobby...

De wolfshond Bobby volgt zijn eigen weg, geheel doelbewust en nauwkeurig. Hij voldeed aan de Oude Roep...

Net zoals het jaar daarvoor had Bobby zijn motieven om te voldoen aan de duizend jaar Oude Roep. De wolfshond had geen andere keuze... hij moèt gehoorzamen hoewel hij liever met Mark zou willen spelen en frisbeeën. Maar de

Oude Roep duldde geen tegenspraak. Bobby voelde instinctief wanneer de Roep geboren werd... sinds zijn voorvader, wolfshond 'Pascha' duizend jaar geleden een roedel straathonden leidde naar de Vrouw in de Heuvel om te gehoorzamen aan haar Macht. Bobby kon met de beste wil van de wereld niet aan weerstaan. Zin instinct overheerste hier, hoe sterk gedomesticeerd hij ook was...

De stem van zijn jonge baasje drong vaag tot de hard rennende hond door, al zou Bobby liefst van al teruglopen om te dartelen en spelen met Mark. De wolfshond was immers dol op frisbeeën en met de bal spelen. Daarvoor waren ze immers naar het bos gegaan, wist Bobby.

Maar nee... het kon vandaag nog niet. De Onrust door de 'Oude Roep' is te groot geworden en aan de 'Oude Roep' moest hij absoluut gehoorzamen. Het overheerste zijn domesticatie geheel. Bobby voelde dat aan het bevel van de 'Oude Roep' sowieso voldaan worden. De hond overschouwde de omgeving. Hij hoorde Mark nog flauwtjes en ver achter hem. Maar de 'Oude Roep' diep in zijn wezen was intens krijsend en dwingender dan ooit. Bobby wist heel precies wat hem te doen stond. Ook de vreemde geuren vol delen en diverse aroma's maakten hem bijna gek. De geuren vertelden Bobby exact zijn taak, niet dat de wolfshond het leuk vond maar simpelweg omdat het van laagste instincten moest. Dat wist Bobby diep tot in de finesses van zijn gehele wezen.

Ja, natuurlijk... hij herkende de wisselende geurenmix hier. Heel lang geleden maar duidelijk besnuffeld. Bobby kwispelde eventjes erg wild bij de herkenning. Dat lichte vleugje fijne kamferfoelie... dat vruchtenzaadje van de oude esdoorn... de agressieve urinegeur van die ouwe straathond die Bobby zich zeer helder herinnerde en even voelde Bobby zijn nekharen opnieuw heftig prikken om die vijand de keel over te bijten. Bobby wilde dat dit rotbeest keel en buik aan hem aanbood. Dat moest! De wolfshond interpreteerde zijn omgeving visueel heel erg slecht en alles in zwart wit. Maar Bobby gebruikte zijn ogen haast nooit. Zijn neus en tong waren uitstekende en veel betere indicators van de omgeving. Inderdaad... hij naderde stilaan zijn doel. Het was zo lang geleden maar het leek hem net gisteren gebeurd te zijn. Bobby kende geen tijden. Voor hem was alles hier en nu. Juist... dat lelijke struikje met die verduivelde sterke kattengeur... Onwillekeurig begon Bobby te grollen. Hij haatte katten, vooral die kortstaart grote katten met zwarte zeer puntige pluimige oren. Bobby meed zorgvuldig elk contact met

katten. Zij waren vaak slimmer, leniger en sluwder dan hijzelf. Niets aan te doen. Maar wat hij het liefst wilde was vooral andere honden onderwerpen en leiden als een roedel wolven. De lichte beweging achter dat knoestige bladerloze struikje deed hem stoppen en omkijken. Hij spitste de oren en luisterde intens en snuffelde in de lucht... een konijn. Hij rook het kleine knaagdier zeer duidelijk en helder. Ja... zijn doel kon wel even wachten. Dat konijn moest en zal hij te grazen nemen. De diep liggende oeroude jachtinstincten van Bobby waren gewekt. En ja... hij zag het beest. Het knabbelde aan een stengel van een breedbladige plant. Bobby snuffelde voorzichtig. Hij zat dus goed. Dat verdomd konijn kon hem gelukkig niet ruiken omdat het tegen de wind in zat. Maar wat is dat... wat is die geur die het konijn verspreidde en die hem deed watertanden?

Het beest was gewond en bloedde fel. Die bloedgeur maakte de hond gek van honger. De laatste tijd kreeg Bobby slecht geworden orgaan- en afvalvlees van Rita. Bobby at het, weliswaar ferm tegen zijn zin maar vooral omdat hij niets anders kreeg. Niet dat Bobby geen rottend vlees lustte. Rottend vlees was voor hem echt super en hield daar enorm van. Maar de reden was wel omdat het vlees van een omnivoor komt die blijkbaar ernstig mishandeld werd. Mogelijk een varken. Het vlees had te sterke en te veel adrenaline alsook gesprongen galblaas extracten wat het vlees ontzettend bitter liet smaken. Bobby hield niet van bitter vlees. Nu stond hem maar één ding te doen. Dat konijn vangen en opvreten. Traag als een sluipende wolf benaderde hij het argeloze diertje. Zijn roofdiertanden blikkerden in de flauwe en waterig laat oktoberzonnetje. Een luid laag grommend gegrauw ontsnapte uit zijn keel.

Het konijn leek erg te schrikken en wilde hard wegrennen. Maar hij kon niet snel genoeg zijn. Die vurige schrijnende wonde in zijn flank deed erg pijn. Het was al vergeten aan wie hij die wonde te danken had... die grote enorme lynx die er rondsloop en aan wiens scherpe klauwen hij even kon ontsnappen.

Maar Bobby had dat konijn te pakken. Hij beet het diertje de keel over. Het konijn stuiptrekte hevig en stierf niet snel. De wolfshond wachtte niet tot het beestje dood was en scheurde het in stukken. Het zoete bloed deed Bobby goed. Het was heerlijk al kon het nog veel lekkerder geweest zijn mocht het konijnenlijfje een weekje begraven hebben gelegen. Afgestorven wild vlees smaakte het best als het stilaan begon te rotten. Bobby schrokte en hapte. Hij at zelfs de buigzame botten en pels van het konijn mee op. Zijn honger was voor het eerst sinds erg lang eens

heerlijk gestild. Bobby wilde eventjes slapen en ging liggen op het veen gras. De hond droomde van de Vrouw en schrok wakker. Nadenken kon Bobby niet maar de droom had hem wel sterk laten schrikken. Het was alsof hij in het warme water lag waar de Vrouw altijd graag in stapte. Maar de herinnering aan die droom vervaagde erg snel. Oh die geurenmix... ja dat was waar. De 'Oude Roep'. Het doel dat Bobby diende te vervullen, net als zolang geleden.

De wolfshond spitste opnieuw zijn scherpe oren. Het jonge baasje riep hem schreeuwend. Een intense snuffel in de lucht vertelde hem dat Mark nog veraf was. De donkere tra met de kleine onbegroeide heuvel doemde voor hem op. Bobby wist haarfijn en welomlijnd wat hem te doen stond...

De hond aarzelde geen seconde en stoof de kleine opening in. Zes minuten later kwam de hond terug buiten. In zijn bek hield hij een stokoude bruin – grijswit geworden doodskop vast in zijn bek. Bobby besepte dat hij terug naar zijn jonge baasje moest gaan, ook al had hij daar niet veel zin in. Met een gezapig tempo liep Bobby terug maar veel zin om te gaan spelen met zijn jonge baasje had Bobby op dat ogenblik helemaal niet en zocht een manier om zich te verstoppen. En dat ding dat hij moest meenemen... De roep van baasje Mark was nochtans ook erg krachtig. Zou hij met een...

Bobby de wolfshond bracht een oeroude menselijke schedel mee...

Mark was na uren nog naarstig naar zijn hond aan het zoeken, maar vader Peter begon er stilaan genoeg van te krijgen en omdat het snel donker zou worden. Maar Mark had daar geen oren naar. Plots kwam Bobby terug tevoorschijn, zwakjes kwispelstaartend met iets ijzingwekkends in zijn bek... een menselijke doodskop. Onbevangen wilde Mark het ding bekijken dat zijn hond had meegebracht. Het leverde hem een ferme knauw in zijn hand. Was de wolfshond hondsdol geworden, vroeg Peter zich erg nerveus af en liep erg bezorgd naar zijn zoon...

...licht geschuifel achter hem trok de aandacht van de jongen. Dolgelukkig zag Mark zijn hond zwakjes kwispelstaartend traag en haast op zijn buik voortslappend naar hem toe gekropen. Maar het dier had echter iets vreemds in zijn bek.

“Kom jongen, kom, brave hond, kom hier Bobby, kom....”, glunderde Mark dolblij. De wolfshond liet het voorwerp in zijn bek plots vallen en bleef ervoor staan. De akelige schedel lag tussen beide voorpoten van de hond. Bobby kwispelde niet eens meer en bleef de jongen strak en vreemd met felle ogen en iets opgetrokken bovenlippen en blikkerende scherpe tanden aanstaren. Maar Mark liep onbevreesd naar de hond toe maar plots begon deze zachtjes te grauwen, alsof hij Mark wilde waarschuwen niet dichterbij te komen. De jongen bleef plots bang staan. Hij bekeek het voorwerp en zag dat het een oeroude schedel was, met witte plekken en roestkleurige vegen van allang verdroogd donkerbruin van ouderdom geworden bloed. Mogelijk was het ding al verscheidene honderden jaren. Mark zag het aan de kleuren van het akelige ding.

“Waar heb je dat vandaan gehaald, Bobby?”, vroeg de jongen en hij strekte zijn hand uit om de schedel op te pakken. Toen sprong de wolfshond zonder enige aanleiding op en beet Mark zeer venijnig en erg diep in de pols. Peter zag het tot zijn afgrijzen allemaal op afstand gebeuren en liep zo hard als hij kon naar zijn huilende zoon toe die fel uit de pols bloedde. Hij greep de bloedende hand van zijn zoon en bekeek het met verbijstering. Nooit eerder had die rothond zijn zoon gebeten, wel hem of Rita maar Mark heeft ie nog nooit gebeten. Bobby gedroeg zich zeer vreemd. Misschien was hij hondsdol geworden en moest hij maar geëuthanaseerd worden meende Peter. Die gedachte stond hem wel aan.

“Mark! Gaat het jongen? Waarom beet die smerige rothond je? Waarom?”, riep Peter ontzettend geschrokken. De jongen staarde hevig ontredderd en met tranige ogen naar zijn wolfshond die terug voor de schedel was gaan staan, doodstil, met scherpe opgetrokken blikkerende tanden. Peter deed pogingen om de hond weg te jagen door met zijn armen te molenwieken. Maar het dier bleef onbevreesd en gewoon onverzettelijk staan. Peter voelde de doodsangst met hete golven de adrenaline door zijn aders jagen. Nooit eerder had hij Bobby met zulke opgetrokken flitsende tanden gezien en zijn ogen! Die rode opglouiende glans in zijn ogen met een sterke gele kern. Het waren net de ogen van een reuzen anaconda. Was dat monster nog wel hun wolfshond Bobby? Neen... dat kon niet! Peter dacht terug aan de oeroude verhalen over een vreemde duivelse atmosfeer en een geheim knekelveld ergens onder een heuveltje bij een onbegroeide tra in het woud, die zijn grootvader hem als kind, nog had verteld. Hij herinnerde zich dat hij toen erg bang was geweest toen zijn opa hem de finesse en details van de

mythe onthulde. Zijn vader, Marks grootvader zelf, had Peter kort daarna proberen duidelijk te maken dat die verhalen van opa slechts pure verzinsels waren, ontstaan uit een oververhit brein van een grappenmaker. Peter had zijn vader geloofd en was er dus van overtuigd geraakt dat zijn opa hem gewoon wou bang maken. Niets meer of minder. Dat had Peter gerustgesteld, tot nu. Waren Opa's verhalen dan toch waar? De man voelde een ijzige rilling over zijn rug lopen, alsof de Dood zijn kille skeletachtige vinger over zijn ruggengraat liet glijden. Peter huiverde intens bij deze gedachte. Toen zag de Marks vader de bruine schedel op het natte, maar verdorde gras liggen.

De zwarte leeg lijkende oogkassen schenen hem sinister en kwaad aan te staren met plots oplichtende gloeiend rode oogkassen. Peter schudde zijn hoofd met gesloten ogen in de hoop dat afschuwelijke beeld kwijt te raken. De man meende toch nog een dof opvlammende rode gloed te zien in die lege oogkassen maar dat zal hij zich wel hebben verbeeld, zoals de vertelsels van Opa bedacht Peter huiverend en bibberig. Maar eigenlijk blijkt zijn Opa toch wel de waarheid te hebben gesproken inzake dat verborgen gruwelijke knekelveld of kerkhof. Zijn eigen vader wilde er noot over spreken, laat staan er eens naartoe gaan zoals hij nu met zijn zoon Mark deed.

“Mijn lieve God!”, kreet Marks vader... stilletjes... om de wolfshond Bobby geen aanleiding te geven hen aan te vallen. Peter greep zijn zoon en liep naar de zijkant van de heuvel en voelde...

De oudere priester met het ascetisch gevormde magere gezicht dwong enkele aangeduide mannen het nauwe hol in de heuvel binnen te gaan...

Priester Van Daalen de agressie van de leidende wolfshond. Hij begon dus voorop te lopen en volgde het dier naar de duivelse tra in het knoestig lijkend bladerloze geboomte waar zich het heuveltje bevond van de vermeende heks. De priester dacht aan de mooie Penelope die als kruidenmengster vele zieke mensen en dieren genas. Ze kwam vaak in het dorpje om honing te verkopen van bosbijen. De seksueel getinte toenaderingen van de dorpspriester Hieronimus Van Daalen had ze steeds kordaat afgewimpeld. Niemand wist echter waar ze woonde of verbleef. Maar er kwam een dag dat de pastoor geen vrede meer nam en een

pogrom organiseerde. Hij had zijn dorpingen wijsgemaakt dat heks... die gifmengster op die duivelse plaats... in die nauwe grot van het heuveltje woonde. Wat de priester echter niet wist was dat het betreden van die plaats een eeuwenoude krachtige vloek voor de toekomst in alle hevigheid deed uitbarsten. En de geveiseerde heks was daar absoluut niet verantwoordelijk voor. De vloek werd immers al meer dan duizend jaar geleden, dus lang voor de heks geboren was, uitgesproken...

...zich desalniettemin erg ongemakkelijk. De priester was er zeker van dat de heks Penelope zich daar ergens verborg. De donkere gigantische vleermuis fladderde over zijn hoofd heen de diepe duisternis in. Hij hoorde in de verte achter hem, nog vaag het schrille hoge gekrijs van de geschrokken vleermuis.

“Heks... onderwerp je aan Gods heilige Toorn.”, schalde zijn stem ferm en ver. Omzichtig naderde Hieronimus Van Daalen de plek waar hij de ingang van de grot binnenin de kleine heuvel vermoedde. De meute dorpingen en boeren bleven echter rillend van angst staan.

De enige waarneembare bewegingen waren de grillige flakkeringen van de stilaan dovende toortsen en het enerverend geluid van hun flakkerend geknetter. De priester naderde stap voor stap, het zilveren kruis voor zich houdend als een beschermend schild voor zijn lichaam. Hij stond er niet eens bij stil dat de zogenaamde heks een vrome godvruchtige vrouw was die enkel genezende dranken maakte voor iedereen die haar hulp nodig had.

“Komaan! Ga vooruit en neem de heks gevangen. Breng haar geboeid voor mij!”, siste hij bevelend. Maar niemand durfde een vin te verroeren. Iedereen richtte het gezicht naar de drassige grond, beseffend dat ze laf reageerden.

“Lamentabele lafaards! God heeft jullie hulp erg dringend nodig! De heks moet worden gevangen genomen en zeer zwaar gestraft worden voor haar vreselijke misdaden tegen Onze Hemelse Vader.”, snerpte de priester wild. Aarzelend stapte een stomdronken boer naar voor. Hij kon nauwelijks nog op zijn benen staan. De afgrijselijke alcohollicht van rot geworden aardappels walmde uit zijn mond vol donkerbruine en afgebrokkelde tanden. De dorpspriester moest zich dadelijk afwenden om niet te kokhalzen. Want dat zou immers door de dorpingen als een teken van zwakheid worden gezien.

“Ga... ga nu in Godsnaam. Neem de vermaledijde heks gevangen en breng haar geboeid aan mijn voeten. God eist dat ogenblikkelijk.”, snauwde Hieronimus Van Daalen steeds opnieuw herhalend, zijn benige lange wijsvinger in de richting van de kleine heuvel priemend. Alsof dit een teken was, maakte een andere man zich los van de menigte. De priester knikte tevreden. Nu zouden ze zeker de heks gevangennemen en bij hem brengen. Hoewel de priester de heks eerder slechts erg vluchtig heeft gezien en dus niet weet hoe ze er echt uit zag, was hij ervan overtuigd dat ze een beeldschone, welgevormde groenogige vrouw met helse vlasblonde lange haren, was zoals de oude mythes en legendes fluisterend rondvertelden.

Hij had haar graag met de zweep willen onderwerpen en in gedachten stelde Hieronimus haar naakt voor aan zijn voeten, smekend voor haar schamel leventje. De priester voelde bij deze gedachten een erectie opkomen en probeerde met alle geweld dit wulpse erotische beeld terug te dringen. Dat lukte hem maar deels. Maar ze zal boete moeten doen aan de Heilige Vader en natuurlijk ook aan hem. Deze gedachten deden hem opnieuw hevig naar haar hunkeren. Hieronimus hief beide handen omhoog en legde ze op de hoofden van de twee moedige boeren om hen te omringen met Gods heilige Zegen.

Maar hij was tevens van plan ze stiekem te volgen omdat hij wilde weten hoe de heks er uit zag. Dat eerst en vooral! De stomdronken boeren liepen zonder nog een woord te zeggen wankelend naar de duistere gapende kloof tussen de rotsachtige en zanderige voegen van de kleine heuvel, gevolgd door een gigantische slome reus, een domme boer met down syndroom. Hieronimus gebruikte hen steevast om vuile karweitjes op te knappen en de...

De roedel honden die de wolfshond leidde was helaas al flink uitgedund was door nachtelijke roofdieren bleven blaffend en angstig kajietend voor het hol staan...

De wolfshond die de woest geworden meute was komen verwoegen tijdens de pogrom bleef pal staan met de neus in de lucht. Het dier rook vijandige luchten in dit gebied. Het zijn aroma's die zijn nekharen hevig deden prikken... lucht van

grote katten. En die specifieke lucht van zijn oude vijand die rond dit gebied zijn jachtterrein had besproeid met zijn urine. De wolfshond wilde de roedel aansporen mee op jacht te gaan naar die oude vijand. De boeren zagen in het gedrag van de honden de toenemende angst van het Kwaad. Maar wat zou er gebeuren als iemand het waagde het hol binnen te treden?

...roedel die al flink uitgedund was sjokte traag verder. Sommige honden waren onderweg gegrepen door nachtelijke vleesetende rovers. Vaak had de wolfshond zelf moeten uitwijken voor zo'n spookachtig roofdier.... de laatste keer zelfs bijna door een gigantische oehoe... een grote uil die haast zo groot was als een flinke mens.

De hond keek naar de lange dunne man die een reusachtige boer met voor hem onbegrijpelijke geluiden iets tracht te verduidelijken. Hoewel de wolfshond er niets van begreep wist hij toch instinctief wat het doel was van deze joelende doodsbange meute. En hij zal de weg moeten wijzen... die oude vijand van hem! Zijn scherpe neus zal het doen. Zijn slechte ogen zien weinig of niets in die felle zwarte duisternis. Maar zijn ogen heeft hij echt niet nodig. Zijn neus en oren zijn veel betere zintuigen dan zijn ogen. Het geblaf van sommige soortgenoten stoorden hem bovenmatig. Vooral van die dorpsbastaard die overal om eten komt bedelen. Zijn geblaf was een mix van hautain maar ook angstig karakter. En de angst om kwade mensen stroomde letterlijk uit diens poriën. Zijn geblaf verried de expressie van het angstig-zijn en het aanbieden van keel en buik. De wolfshond liep dus de opening nog niet binnen en rende naar de wachtende en blaffende honden van de dorpingen.

Hij rook de dorpsbastaard opnieuw en liep er dadelijk naartoe. Met een fikse beet scheurde de roedelleider de keel van de lastige hond over. Het geblaf sloeg om in een heftig gekajiet om tenslotte over te gaan in een blazende zachte blaf tot de bastaard tot sterven gedoemd was. Van de meute dorpingen was er niemand die het schouwspel had gezien of zich er voor interesseerde hoe de wolfshond de bastaard afmaakte. De zes vergezellende honden draaiden zich synchroon op hun rug en boden hun keel en buik aan waarmee ze de wolfshond als hun leider erkenden. Die liet de in doodsnood reutelende bastaard aan zijn lot over en liep terug naar de ingang van de kleine heuvel. De andere honden sprongen op de stervende bastaard, beten hem dood en scheurden zijn lijf grauwend en grollend in

stukken. De zwakkeling van de roedel werd op deze manier gruwelijk afgemaakt. De wolfshond zag net hoe de twee dronken boeren de gapende opening binnenstapte. De wind die uit de opening woei had een vreemde dierlijke geur. Onwillekeurig bood de wolfshond zijn buik en keel aan. De geur was immers veel intenser en wilder dan hijzelf. Hij erkende er zijn meester in en wachtte tot de eigenaar van die woeste geur zou buitenkomen en hem bevelen geven.

De Vrouw... daar wachtte de wolfshond op. De Vrouw wasemde een geur of aroma uit die het hoogste leiderschap hanteerde. De Wolfshond ging op zijn rug liggen, poten omhoog en zachtjes jankend. De roedel leek het ook te hebben begrepen want ze bootsten hem na tot grote verbazing van de angstige meute boeren. De honden leken gretig te wachten... Maar er kwam niets buiten... helemaal niets!

De wolfshond sprong recht stak nogmaals zijn neus hoog in de lucht en aarzelde niet langer meer. Met een woeste sprong de wolfshond dook het dier het donkere gat in. Hij wilde die...

Peter kreeg af te rekenen met een patrouille. Hij wilde de politie verzoeken hun wolfshond Bobby af te maken omdat ie niet meer betrouwbaar was...

Peter bleef de stilstaande wolfshond Bobby sterk in de gaten houden. Hij mocht misschien nog eens een bijtconcert opzetten en zijn zoon Mark was zelf doodsbang geworden van zijn eigen geliefde hond. Het beest deed echter niets meer... alleen nog blikkerende tanden en doodstil met starre ogen voor zich uit kijkend, zachtjes grommend. Hij bewoog niet meer. Ook de oude doodskop tussen zijn poten leek angstaanjagend te ogen. Een patrouille wagen reed onverhoeds langs het weggetje. Peter zuchtte even van diepe opluchting...

...verdomde kloterige rothond liefst van al doden. Het was alsof het dier de persoonlijke bewaker was van de van ouderdom bruin geworden en gebleekte schedel, vond Marks vader.

Peter had zijn zoon naar de auto gebracht en de eerste zorgen toegediend. Mark had gelukkig geen erge vleeswonde. Het bloeden was ondertussen opgehouden tot grote opluchting van zijn vader. Hij bezwoer Mark te blijven wachten in de auto.

De man draaide zich om en keek naar de wolfshond. Het dier had zich nog geen millimeter verzet, kwispelstaartte niet eens wat hij normaal altijd deed zonder onderbreking en staarde Peter sinister, ja, zelfs zeer boosaardig aan. En dat brandende vuur is die ogen, ijzingwekkend... meende Peter.

In het vroeg vallende schemerduister van de kille en mistige oktoberlucht zag de man hoe de ogen van het dier lichtjes begonnen op te gloeien... spookogen! De man huiverde, het was alsof de wolfshond in een spookhond was veranderd. Onwillekeurig dacht hij aan de bekende horrorfilm met Richard Roxburgh. ‘*The hound of Baskerville*’, met in de hoofdrol Basil Rathbone als Sherlock Holmes. De schedel lag bovendien ook nog op dezelfde plaats waar de hond hem uit zijn bek had laten vallen. Hoe moest het nu verder? Peter beseftte dat hij de situatie niet zomaar zijn beloop kon laten gaan. De hond gedroeg zich bijzonder vreemd en was zeker zeer gevaarlijk geworden. Misschien diende hij beter afgemaakt te worden. Deze gedachte voelde plezierig aan en nam zijn smartphone. Hij swypte de app noodnummer van de politie.

Mark bekeek het geïmproviseerde verband dat zijn vader ietwat amateuristisch om zijn hand had gewikkeld. Door de zijruit kon hij zijn papa in de verte nauwelijks waarnemen. Hij leek te bellen en dat maakte de jongen ietwat ongerust. Naar wie stond zijn vader te bellen? Bobby, de hond stond volstrekt bewegingloos nog steeds op de plek waar hij Mark ferm had gebeten. Maar wat scheelde zijn hond? Hij had nog nooit iemand, zeker Mark niet, gebeten. Meestal blafte hij hard als hij bang of kwaad op iets of iemand was. Waarom gedroeg Bobby zich zo vreemd? Met zijn kinderlijke logica kon Mark het helemaal niet begrijpen. De jongen begon te rillen. Hij wilde hier weg, weg van deze akelig geworden plaats. Zijn hond kon hem voor het ogenblik weinig schelen en opende het zijraam van de auto.

“Pa, papa, Laat ons hier weggaan...”, de wanhoop en pijn versterkten de kracht van zijn stem. Maar Peter hoorde het geroep van zijn zoon nauwelijks. Zijn ogen bleven strak gericht op de onbeweeglijke wolfshond. Ja, inderdaad, het was allicht beter dat dit verdomde beest eindelijk werd afgemaakt. Die hond was onverhoeds totaal verwilderd en Peter kon zich met de beste wil van de wereld niet voorstellen wat het gedrag van de hond zo heeft verstoord.

Dit was geen vriendelijke blaffende loebas meer maar een levensgevaarlijk monster! En die doodskop? Het ding leek oud, oeroud. Misschien een artefact uit

de vroege middeleeuwen? Peter wist dat het woud in de duistere middeleeuwen vaak het intense strijdtoneel is geweest van rivaliserende struikrovers en pogrom heksenjachten. Bobby moest het ergens gevonden hebben.

Marks vader begon ondertussen de onnatuurlijke stilte van het langzaam donkerder wordend woud meer dan akelig te vinden. Toen hij een half uurtje geleden nog met zijn zoon aan het voetballen was had hij de vogels druk horen kwetteren en tsjilpen. Het was alsof ze in hevige doodsangst weggevlogen zijn, weggevlogen vanwege de macabere sfeer die een zware domper begon te leggen op de mistige duisterder wordende omgeving. Hij hoopte vurig dat de politie zeer snel kwam want hij werd hoe langer hoe meer angstiger voor de rothond. Het dier bleef gans die tijd onbeweeglijk staan, nietsziend voor zich uit staren. Maar zachtjes grommen bleef ie doen. Het was volkomen abnormaal. Wat heeft dat beest zo plots laten verwilderen? Bovendien gedraagt geen enkele hond op die manier zoals Bobby doet!

Peter hoorde een auto naderen en draaide zich om. Het was eindelijk de lang verwachte politie patrouillewagen die in de richting...

De wolfshond was al ver in de kloof binnen gelopen en ontdekte iets wat hem ferm heeft laten schrikken...

Hoewel Hieronimus en zijn twee acolieten nog steeds buiten, vlak voor de ingang van het hol stonden te palaveren was de roedelleider wolfshond naar binnen gelopen en hoewel het er meer dan stik- en pikdonker is verliet het dier zich op de vreemde gehoorzaamheid eisende geurenmix die er heerste. Het maakte hem ietwat bang en hij bleef de neiging voelen de neiging zijn keel en buik aan te bieden. Toch deed de hond dat niet. Maar onverhoeds trapte het dier met zijn poot op iets heel raars... het begon een ongelofelijk lawaai te maken en opflitsende lichtjes...

Hoewel in de verte af en toe het geflakker van flambouwen te zien was, waar dus sowieso mensen waren, had de wolfshond niet de minste interesse in die lopende tweevoeters. Hij moest 'het' vinden want het was voor de Vrouw bedoeld. Het beest liep over een onbekend pad...